

«Škofička je pa rekla, da je moja mati delala greh, očetu pa še molitev ne pomaga.»

«Aleš, ti moli za oba. Škofička ni lepo govorila.»

Nekaj trenutkov je vladal molk med očmi. Nato se je Alešu utrnila solza: «Mamka, če bo Rok še enkrat kaj takega rekel, ga bom udaril.»

«Aleš, vidva se ne smeta pretepati. Sem mu že jaz prepovedala.»

Stisnil se ji je v naročje: «Mati, zakaj mi stric Luka niso tega prej povedali, tako sem jih imel rad.»

«Da bi ti ne bil žalosten.»

«Nič bi ne bil žalosten, še pomagal bi jim. Ali so me imeli radi?»

«Aleš, saj veš, kako te je imel rad.»

Nenadno se je ozrl vanjo s blestečim pogledom.

«Mati me pa ni imela rada.»

«Imela, imela, Aleš, pa je umrla, ko si bil še čisto majhen.»

Otrok je prepričevalno trdil: «Ni me imela!»

«Zakaj, Aleš?»

«Če bi me imela, bi me ne dala škofički.»

«Gospod župnik te je dal tja, ker ti je dobro hotel. Tvoja mati je že umrla.»

Tisti hip so Aleša polile solze, vrgel se je v Marijino naročje in krčevito je plakal: «Vas imam tako rad!» je jecljal, «vi ste moja mati!»

*

Matere so odprle oči in bedele nad spečo deco. Obličja se niso izpremenila, čeprav jim je umrlo že toliko otrok. Mlada srca so živo utripala v kamenitih telesih in pričela so spoznavati življenje.

(Konec prihodnjic.)

Pavel Golia / Večer

V večernih urah, ko zvone
zvonovi v cerkvah Ave,
ko mrak čez rosno gre poljé,
čez loke, čez dobrave

ter se zresni vsa širna plan
pod sinjimi gorami,
se v duši polno nad in sanj
in želj predrami.

In že prihaja blaga noč
po prstih iz daljave,
poljublja gozd in plan gredoč,
vse cvetke in vse trave.

In Bog da luč milijonom zvezd
in blagoslov livadam,
a zvon veselo nese vest
vsem željam, sanjam, nadam.